

Arrest

nr. 285 101 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, M'. S., zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, M. S., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Albanees staatsburger afkomstig uit Shtoj I Ri (gemeente Shkodër). De levensomstandigheden in Albanië waren voor u zeer moeilijk. U maakte enkel uw middelbaar onderwijs af en er was geen geld om verder te studeren. Uw moeder werkte voor een habbekrats in een naaiatelier en uw vader werkte in het zwart in de bouw in Montenegro. Via het werk van uw vader kon u ook in het zwart aan de slag in de bouw. Desondanks kwamen jullie maar amper rond. Het werk dat u deed was onderbetaald maar als u op een officiële manier tewerkgesteld zou worden zou u netto niets meer overhouden omdat u te veel bijdragen aan de sociale zekerheid zou moeten betalen. Ook werk vinden in een andere sector was geen optie, net als een job uitvoeren in Shkodër zelf: uw huis lag drie kilometer van het centrum en de weg ernaartoe is in erbarmelijke staat en er is nauwelijks openbaar vervoer. De armoede had een impact op uw sociaal leven: u kon geen koffie gaan drinken met vrienden wanneer u dat wou. Voorts is Albanië een erg onveilig land. Er vinden regelmatig moorden plaats en er zijn veel criminele bendes. Tot slot is de medische situatie in Albanië niet geweldig. Wanneer je een ziekenwagen belt, bestaat de kans dat deze niet komt opdagen en je zelf moet betalen voor een taxi. Eénmaal aangekomen in het ziekenhuis moet je geld ophoesten voor een baxter en moet je achteraf betalen voor de medicatie die werd voorgeschreven. Gezien de povere lonen en pensioenen in Albanië, is dit onrealistisch. Hoewel u het over de hele lijn erg slecht had, belandde u nooit op het slechte pad en kreeg u met niemand problemen. Eind 2021 huwde u met M'. S. (...). De woning van uw ouders was te klein om allemaal samen in te wonen en alleen iets huren was financieel niet mogelijk. Jullie besloten om naar België te komen – jullie hoorden er veel goeds over – en begin juni 2022 reisde u samen met uw vrouw naar België waar jullie op 7 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw verwachtingen over België werden ingelost. Er vinden hier minder moorden en inbraken plaats, wanneer je hulp nodig hebt, krijg je hulp en de gezondheidszorg is hier veel beter. In augustus 2022 werd jullie dochtertje E. (...) geboren en de medische zorgen die jullie toen kregen waren geweldig. U wil dan ook heel graag in België blijven werken en in België hebben uw kinderen toegang tot onderwijs, medische zorgen en kunnen zij opgroeien met de waarden en normen van een Europees land. Bij terugkeer naar Albanië vreest u werkloosheid en een onveilige toekomst voor u en uw familie. Tot slot zal het moeilijk zijn om samen met uw gezin opnieuw in te trekken bij uw ouders. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart, uw paspoort en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst haalde u aan dat u bij terugkeer naar Albanië vreest dat u werkloos zal worden: het is, net zoals voor de meerderheid van de Albanen, niet gemakkelijk om werk te vinden in Albanië en het werk dat er is, is er slecht betaald waardoor u zich tevens niet in de mogelijkheid bevindt om een woning te huren (CGVS M. (...), p. 3-4 en p. 7-9; CGVS-vragenlijst M. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS M'. (...), p. 4-6; CGVS-vragenlijst M'. (...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een dergelijk motief als dusdanig ressorteert echter niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. In dit verband kan er opgemerkt worden dat u, net zoals uw familieleden, in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in uw regio. U werkte, weliswaar in het zwart, in het vlakbij Shkodër gelegen Montenegro. U erkende bovendien dat het mogelijk is om, weliswaar slecht betaald, in Albanië in de bouwsector of in andere sectoren, bijvoorbeeld in het centrum van Shkodër waar meer mogelijkheden zijn, te werken. Dat, indien u op een officiële manier tewerkgesteld zou worden, financieel niets zou overhouden, kan nauwelijks overtuigen (CGVS M. (...), p. 3-5). Ook uw echtgenote, net als haar ouders en zussen, had in het verleden toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS M'. (...), p. 3-6). Gelet op het voorgaande blijkt uit niets dat jullie bij terugkeer niet opnieuw toegang zouden krijgen tot de Albanese arbeidsmarkt waardoor uit niets blijkt dat, zelfs al zouden jullie niet veel verdienen, jullie niet in jullie financiële noden zouden kunnen voorzien. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, ofschoon uw ouders

klein behuist waren, jullie steeds bij hen konden inwonen (CGVS M. (...), p. 3; CGVS M'. (...), p. 3). Bijgevolg kan er uit jullie verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u en uw echtgenote bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden met een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens verwees u naar de onveiligheid die heerst in Albanië: er zijn criminele bendes, er worden moorden gepleegd en er vinden verkrachtingen plaats (CGVS M. (...), p. 3; p. 7-9; CGVS M'. (...), p. 5-6 en CGVSvragenlijsten M. (...) en M'. (...), vraag 3.4 en 3.5). Eerst en vooral dient hierbij opgemerkt te worden dat noch u en noch uw vrouw in dit verband iets concreet meemaakten (CGVS M. (...), p. 9 en CGVS M'. (...), p. 6; CGVS-vragenlijst M. (...), vraag 3.5). Daarnaast blijkt uit niets dat, indien jullie bij terugkeer alsnog veiligheidsincidenten zouden meemaken, jullie naar aanleiding hiervan geen beroep zouden kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Gevraagd of de politie bij eventuele veiligheidsproblemen zou kunnen optreden, stelde u van niet: op de tv heeft u gezien dat de corrupte politie samenwerkt met criminele bendes waardoor de kans dat er opgetreden wordt klein is (CGVS M. (...), p. 9; CGVS M'. (...), p. 6; p. 8). Deze blote bewering overtuigt echter niet. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficiërs werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel

van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaringen over de onvoldoende gezondheidszorg in Albanië – ambulances komen niet opdagen wanneer je ze belt, je moet vaak onder tafel betalen voor medische zorgen en medicatie, de artsen zijn minder proactief dan in België en behandelen je met minder respect (CGVS M. (...), p. 7-10; CGVS M'. (...), p. 7; CGVSvragenlijst M. (...), ingevuld op de DVZ, vragen 3.5 en 3.5) –, erkent het Commissariaat-generaal weliswaar dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en in Albanië, maar dergelijk kwaliteitsverschil houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat jullie toegang hadden tot de Albanese gezondheidsinstellingen. Hoewel u nog niets ernstigs meemaakte, kreeg u ooit eens een baxter in een Albanees staatsziekenhuis (CGVS, p. 10). Uw echtgenote was weliswaar ontevreden omdat ze niet werd opgehaald met een ambulance toen ze flauwviel en moest betalen voor de medische zorgen. Uit haar verklaringen blijkt echter tevens dat de artsen zich hiervoor verontschuldigen en dat ze toen bij opname verzorgd werd en een baxter toegediend kreeg (CGVS M'. (...), p. 7-8). Overigens blijkt uit niets dat, indien er ten aanzien van jullie in de medische sector fouten zouden gebeuren of dat jullie corrupte handelingen zouden vaststellen, jullie dergelijke zaken bij de hiertoe bevoegde autoriteiten niet zouden kunnen aanklagen. Nergens uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie hiertoe stappen hebben ondernomen. Uw echtgenote wees er in dit verband weliswaar op dat de politie corrupt is (CGVS M'. (...), p. 8). Hierboven is echter gebleken dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft het feit dat u hier graag wil werken in België en dat u hier toegang wil krijgen tot het onderwijs voor uw dochter (CGVS, p. 8; p. 10), kan nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens blijkt uit niets dat uw dochter in Albanië geen toegang zou hebben tot het onderwijs, aangezien u en uw echtgenote in het verleden toegang hadden tot het Albanese onderwijs (CGVS M. (...), p. 3; verklaring DVZ M'. (...), vraag 11).

De door jullie neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan jullie identiteit, nationaliteit en huwelijk wordt immers niet getwijfeld.

Aldus wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen "48/3 tem 48/5", 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.5. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij een terugkeer naar Albanië vrezen omwille van de slechte socio-economische situatie, de gebrekkige gezondheidszorg en de onveiligheid in het land (notities CGVS M., p. 7-8; notities CGVS M', p. 5-6). Tweede verzoekende partij wil graag werken in België en toegang krijgen tot het onderwijs voor haar dochter (notities CGVS M., p. 7-8).

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissingen uitgebreid wordt vastgesteld dat bovenstaande asielmotieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat niet aangetoond wordt dat verzoekende partijen desbetreffend geen beroep zouden kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Vooreerst verwijzen zij opnieuw naar hun leefomstandigheden in Albanië en hun vrees om bij terugkeer werkloos te zijn, stellende dat dakloosheid, bittere armoede en een mensonwaardig bestaan hun lot zijn in geval van terugkeer naar Albanië, doch dient door de Raad te worden vastgesteld dat zij geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststelling dat deze problemen van louter sociaal-economische aard niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch het gevolg zijn van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien wordt er in dit verband in de bestreden beslissingen tevens op gewezen dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in het verleden toegang hadden tot de arbeidsmarkt, dat uit niets blijkt dat zij bij terugkeer niet opnieuw toegang zouden krijgen tot de Albanese arbeidsmarkt en dat zij voorts steeds bij hun (schoon)ouders konden inwonen. Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift weliswaar dat zij bij terugkeer niet terecht kunnen bij hun (schoon)ouders, doch de Raad acht het niet aannemelijk dat hun (schoon)ouders – die nog steeds in Albanië wonen en werken (notities CGVS M., p. 3; notities CGVS M', p. 4) en die in het verleden, ondanks hun moeilijke economische situatie, steeds bereid waren hen onderdak te bieden – hen in geval van terugkeer naar Albanië zonder meer aan hun lot zouden overlaten.

Verder halen zij wederom de corruptie in de gezondheidszorg in Albanië aan, doch dient desbetreffend gewezen te worden op de pertinente opmerking in de bestreden beslissingen dat uit niets blijkt dat, indien er ten aanzien van hen in de medische sector fouten zouden gebeuren of zij corrupte handelingen zouden vaststellen, zij dergelijke zaken bij de hiertoe bevoegde autoriteiten niet zouden kunnen aanklagen. Verzoekende partijen laten geheel na *in concreto* aan te tonen dat het hen desbetreffend in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Wat ten slotte nog het betoog in het verzoekschrift betreft dat zij *“vrezende in Albanië opnieuw geconfronteerd te worden met een vendetta, waarin zij verwikkeld zijn”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen nooit eerder tijdens hun asielprocedure ervan gewag maakten verwikkeld te zijn in een vendetta. Evenmin concretiseren zij deze vrees in hun verzoekschrift. Er kan dan ook worden aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft en dat deze bemerking geen betrekking heeft op hun zaak.

2.2.7. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat onvoldoende rekening gehouden werd met hun kwetsbaarheid, en in het bijzonder verwijzen naar hun socio-economische situatie in Albanië en het feit dat zij laaggeschoold zijn, wijst de Raad er evenwel op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde

levensomstandigheden in Albanië. Door louter opnieuw te wijzen op hun socio-economische situatie, werpen verzoekende partijen geenszins een ander licht op de verschillende bevindingen die in dit verband worden gedaan in de bestreden beslissingen. Ook met hun loutere bemerking laaggeschoold te zijn, doen verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Zij concretiseren nergens op welke wijze onvoldoende rekening zou zijn gehouden met hun beperkte scholing en/of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op hun verklaringen en/of de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. De Raad stelt hierbij tevens vast dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij dermate beperkt zouden zijn in hun verstandelijke vermogens dat zij niet bij machte mogen worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over hun eigen problemen en situatie in hun land van herkomst en/of beroep te doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht het volgende gemotiveerd: *“De door jullie neergelegde identiteitsdocumenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan jullie identiteit, nationaliteit en huwelijk wordt immers niet getwijfeld.”*

Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 8), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 oktober 2022 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT